

Vítězstvo Srdca

NAŠA VLASTĚ JE V NEBI

Rodina Panny Márie

2017 (V) / č. 118

„*S*vojím krížom
nám Ježiš
otvoril bránu,
ktorou vchádzame,
aby sme
kontemplovali Boha.“

Pápež František, 2. novembra 2016

„*A*by ste aj vy boli tam,
kde som ja!“

Milí priatelia a dobrodinci, v tomto čísle Víťazstva Srdca bude ústrednou témou nebo. Zámerom je, aby sme si posilnili svoju vieru a aby sme boli povzbudení v presvedčení, že nebo skutočne existuje; že sú tam v blaženosti pri Bohu všetci svätí a aj naši posvätení predkovia a príbuzní a že raz aj my tam budeme večne žiť v Božej sláve.

*E*xistenciálne otázky ako: „Kto som? Odkiaľ pochádzam? Prečo existujem? Kam smerujem?“ si kladú rovnako veriaci, ako aj neveriaci. Aj keď sa človek po celý život vyhýbal myšlienke na smrť a na to, čo príde potom, najneskôr na smrteľnej posteli je s ňou nevyhnutne konfrontovaný: „Existuje druhý svet, život po smrti? A ak áno: Kto alebo čo ma čaká?“

Dnes sa však, žiaľ, viac ako kedykoľvek predtým potvrdzujú slová kardinála Faulhabera, arcibiskupa diecézy Mníchov-Freising, ktorý povedal: „*Je naozaj neveriteľné, čo všetko neveriaci veria!*“ V našej dobe už skutočne mnohí ľudia nemajú v srdci kresťanskú vieru v zmŕtvychvstanie. Pre jedných sa smrťou v zásade „*všetko končí*“, iní si vážne myslia, že ich drahí im kývajú zhora z niektorej hviezdy, a ďalší – a nie je ich málo – dokonca rátajú s možnosťou reinkarnácie, teda prevtelenia sa do iného človeka, zvierata, či dokonca rastliny.

Takéto myšlienky poukazujú na to, aké dôležité je prehĺbiť si svoje poznanie o nebi, lebo – budme úprimní – kto z nás by už len chcel prísť po smrti na nejaké miesto, o ktorom vie prinajlepšom povedať len tolko, že „*niečo už len bude*“?!

Možno sme sa ešte nikdy poriadne nezamysleli nad tým, čo sa modlíme na konci každého Vyznania viery: „*Verím vo vzkriesenie tela a v život večný. Amen.*“ Naše kresťanské Krédo sme si nezostavili sami, ľahkovážne, podľa vlastnej ľubovôle. Kresťanstvo je zjavené náboženstvo, to znamená, že Boh sám nám zjavuje pravdu. Predovšetkým je to Ježiš, Boží Syn, ktorého nám z neba poslal Otec a ktorý nás ako najvyššia autorita vovádza do pravdy o nebi takými jasnými, hlbokými a jednoduchými slovami, že to dokáže pochopiť každé dieťa. Viera vo večný život, ktorú ako katolíci vyznávame, značí, že veríme v existenciu neba a túžime po ňom.

V najkrajšej stati z evanjelia o nebi nám Ježiš dáva nádherné prislúbenie, a tým aj jedinečnú útechu pre zomierajúcich, ako aj pre pozostalých:

„Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa. V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo, bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?! Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja“ (Jn 14, 1-3).

Náš život, to je len okamih

*P*opri Ježišovom učení, ktoré je pre nás zvečnené vo Svätom písme, sú to, prirodzene, na prvom mieste svätí, ktorí nám v Božom svetle rozprávajú o nebi.

Môžeme im veriť, a aj preto budú mať práve oni v tomto čísle nášho časopisu hlavné slovo. Možno aj niekto z vás, milí priatelia, bol v rodine, v práci alebo v rôznych situáciách pri smrti človeka a možno si všimol, že zomierajúci doslova vyžaroval pokoj pri odchode z tohto sveta do nebeského domova. Opätovne počúvame od príbuzných, ako sa stali svedkami toho, že zomierajúceho pred ich očami zjavne niekto „vzdvihol“ a „odprevadil“ na miesto, ktorého blízkosť prítomní silno pociťovali, ktoré im ale napriek tomu zostalo skryté.

Často je pre niektorého z príbuzných práve takýto milostivý odchod z tohto sveta podnetom k obráteniu.

Odhliadnuc od toho, že mnohí ľudia mali osobnú skúsenosť s blížiacou sa smrťou pri nehode, operácii alebo inej extrémnej životnej situácii, sú to práve svätí, ktorí obdržali milosť, že mohli skutočne na niekoľko momentov alebo na určitý čas zotrvať v stave a na reálnom mieste, ktoré voláme nebo. Videli ho, zažili a po svojom návrate na zem ho mohli aj presne opísať – aby ich opisy neba pomáhali ostatným upevniť sa vo viere.

V prvotnej Cirkvi, keď Ježiš pred očami svojej matky a apoštolov vystúpil do neba, to bol prvomučeník Štefan, ktorý bezprostredne pred kameňovaním, naplnený Duchom Svätým zvolal: „*Vidím otvorené nebo a Syna človeka stáť po pravici Boha*“ (Sk 7, 56). Aj veľký apoštol národov svätý Pavol napísal v Liste Korinťanom, že bol „*uchvátený do raja*“ (2 Kor 12, 4).

Podnetom na zamyslenie môže byť aj udalosť zo života svätého Filipa Neriho. S humorom a zároveň s vážnosťou ukázal tento „apoštol Ríma“ istému mladému mužovi, s ktorým sa vlastne môžeme

stotožniť aj my, že popri „stavaní sýpok na zemi“ existuje ešte niečo iné, niečo viac. Keď mladý muž Filipovi Nerimu povedal, že študuje a dúfa, že svoje štúdium čoskoro ukončí, z úst svätého vyšlo: „A potom?“ – „Potom budem snáď právnikom.“ – „A potom?“ – „Potom zarobím veľa peňazí a budem slávny.“ – „A potom?“ – „Potom sa ožením a založím si rodinu.“ – „A potom?“ Tu už prišla odpoveď pomalšie a váhavejšie, pretože raz sa všetko skončí. Vtedy si svätec pritiahol študenta k sebe a s úsmevom a takmer nečujne sa spýtal: „A potom?“

Toto ‚A potom?‘ platí aj pre nás, pretože v porovnaní s večnosťou je náš pozemský život predsa len ako mihnutie oka, je krátkym okamihom. A tak si môže každý za seba dať odpoveď na otázku: „Tešíš sa na nebo, kde bude šťastie neprestajne rásť? Kde aj svätí poznávajú a objavujú Boha stále nanovo a hlbšie a nikdy to nebude mať koniec? Kde s každým novým poznaním rastie aj láska k nemu a s láskou aj krása? Tešíš sa, že tam budeš s Ježišom a s Pannou Máriou?“

*M*ilí čitatelia, keď budete na nasledujúcich stránkach čítať zaujímavé veci o nebi, bude to akoby malý záblesk z neba; predsa však nebo pre nás zostane naďalej neopísateľným tajomstvom. K tomuto poznaniu dospela aj veľká svätá našich čias, svätá Faustína:

„Dnes som bola v duchu v nebi a obzerala som si tú nepochopiteľnú nádheru a šťastie, ktoré nás po smrti čaká. ... Videla som, aké veľké šťastie je v Bohu ... Tento prameň šťastia je ... vždy nový, vyviera pre radosť každého stvorenia. ... Božia nádhera je taká veľká, že sa ani nepokúšam opísať ju, pretože toho nie som schopná, a duše by si mysleli, že som opísala všetko. Teraz chápem sv. Pavla, ktorý povedal: ‚Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.‘ Áno, je to tak!“

Nahliadol som do raja

Svätý don Bosco mal od svojich deviatich až do sedemdesiatich rokov mnohé vízie, ktoré mu prinášali veľa útechy a ponaučenia a mnoho hlbokého poznania. On sám tieto vízie nazýval jednoducho snami. Spomedzi týchto snov je jeden zvlášť zaujímavý. Bol to skôr intenzívny a nanajvýš poučný rozhovor tohto apoštola mládeže so svätým Dominikom Saviom, jeho zosnulým duchovným synom, o mieste blaženosti. V oratóriu vždy všetci s napätím očakávali rozprávanie dona Bosca, no aj dnešnému čitateľovi môže jeho rozprávanie vyjaviť veľa o druhom svete.

*B*olo to večer 6. 12. 1876. Bol som vo svojej izbe a už neviem, či som čítal alebo nie, keď sa mi začalo snívať. Náhle som sa našiel na útese nad priestormi nesmierne veľkej planiny; jej koniec som nemohol vidieť, lebo sa strácala v nekonečne. Túto nesmiernu rovinu delili široké a krásne cesty na rozsiahle záhrady neopísateľnej krásy; boli tam háje, lúky a záhony kvetín najrozmanitejších farieb a tvarov. Tráva, kvety, stromy a ovocie boli neobyčajne krásne. Uprostred sadov som videl nespočetné množstvo budov rovnako krásnych, lúbezných, nádherných a neobyčajne veľkých, až

sa mi zdalo, že na vybudovanie jednej takej stavby by nestačili ani všetky poklady sveta. Pomyslel som si, akú radosť by mali moji chlapci, keby mali aspoň jeden takýto dom! Kým som obdivoval toľko krásnych vecí, priestorom sa šírila ľúbezna hudba. Bola to hudba, ktorú vyludzovali tisíce hudobných nástrojov a každý z nich vydával iný zvuk. A všetky možné tóny sa niesli vzduchom a lahodili sluchu. K nim sa pripájali i zbory spevákov.

*T*u som zbadal množstvo spokojných ľudí, ktorí sa v tých záhradách veselili a radovali. Niektorí spievali, iní hrali. Kým som ako vo vytržení počúval nebeskú hudbu, videl som aj nespočetné množstvo mladých ľudí a z nich som mnohých spoznal. Nekonečný zástup prichádzal ku mne. Na jeho čele kráčal Dominik Savio. Pýtal som sa: „Spím alebo bdiem?“ Tlieskal som rukami, bil som sa do prs, aby som sa presvedčil, či je to sen a či skutočnosť. Svetlo jasnejšie zažiarilo, hudba prestala hrať a zavládlo hlboké ticho. Všetci mladí mali nesmiernu radosť, ktorá im vyžarovala z očí, a na ich tvárach sa odrážal pokoj dokonalej blaženosti. Hľadeli na mňa s milým úsmevom na perách. Dominik Savio sa priblížil o pár krokov a zostal predou mnou stáť. Jeho šaty boli zvláštne. Biela tunika popretkávaná diamantmi splývala až k päťam. Široký červený pás husto vyzdobený drahokamami mu obopínal boky. Na krku mu viseli vence nevídaných, podivuhodných kvetov, ktoré žiarili nadzemským svetlom. Na hlave mal ako korunu veniec z ruží. Kadere mu vlnito splývali cez ramená a dodávali mu taký krásny, pôvabný a príťažlivý vzhľad, že sa zdalo, akoby bol anjelom. I ostatní žiarili ako slnko a boli rôzne oblečení. Nevedel som, kde som. Úplne zmätený a roztrasený som sa neodvážil urobiť ani len krok.

*D*ominik Savio konečne prehovoril: „*Nie si snád tým mužom, ktorý sa kedysi ničoho nebál? Ktorý v nebezpečenstvách a aj v súžení nebojácne čelil ohováraniam, prenasledovaniu a všetkým nepriateľom? Kde je tvoja odvaha? Prečo mlčíš?*“ – Vzchopil som sa: „*Trasiem sa, pretože neviem, kde som.*“ – „*Si na mieste blaženosti,*“ odpovedal Savio. „*Tu sa zakúša všetka radosť a slasť.*“ – „*Je toto azda tá odmena spravodlivých?*“ – „*Nie! Sme na mieste, kde nepožívame večné dobroty, ale len časné dobrá v neobyčajnej miere.*“ – „*Teda tieto veci sú prirodzené?*“ – „*Áno, ale okrášlené Božou mocou.*“ – „*A mne sa zdalo, že toto je raj!*“ zvolal som. – „*Nie, nie,*“ odpovedal Dominik Savio, „*žiadne ľudské oko nemôže uzrieť večné krásy!*“ – „*A táto hudba?*“ pokračoval som, „*Je to azda hudba, ktorú počúvate v raji?*“ – „*Nie, sú to prirodzené zvuky zdokonalené Božou všemohúcnosťou.*“ – „*A toto svetlo, prevyšujúce jasnosť slnka, je to azda svetlo nadprirodzené, svetlo raja?*“ – „*Je to prirodzené svetlo, ale je zosilnené a zdokonalené Božou všemohúcnosťou.*“

Tu som ho poprosil: „*A nemohol by som vidieť aspoň trochu nadprirodzeného svetla?*“ – „*To nemôže nikto, dokiaľ nedospel k videniu Boha takého, aký je. Najnepatrnejší lúč tohto svetla by človeka okamžite usmrtil, lebo by to ľudské zmysly nezniešli.*“ – „*Mohol by som vidieť prirodzené svetlo ešte jasnejšie než je toto?*“ – „*Ó, keby si len vedel, keby si videl svetlo čo i len o jeden stupeň silnejšie, ako je toto, bol by si celkom bez seba!*“ – „*Nemohol by som uzrieť aspoň jeden z tých lúčov?*“ – „*Áno, to môžeš. Otvor oči!*“

*P*ozrel som sa a v diaľke vytryskol pás takého prenikavého svetla, že som to nemohol zniešť. Privrel som oči a vykrikoval som, až som zobudil dona Leymoneho, ktorý spal v susednej izbe. Ten záblesk svetla bol tisíckrát silnejší než slnečný a jeho jas by bol stačil na to, aby osvietil celý svet. Po chvíli som otvoril oči a spýtal som sa Savia: „*Čo je to? Nie je to azda záblesk božského svetla?*“ Dominik odpovedal: „*To nie je nadprirodzené svetlo, hoci v porovnaní so svetlom pozemským ho prevyšuje jasom. Je to len prirodzené svetlo zosilnené Božou mocou. I keby nesmierne pásmo svetla,*

podobné tomu, ktoré si videl z dialky, obklopilo celý svet, nemal by si ani len vzdialenú predstavu o nebeskom jase.‘ – ‚Z čoho sa teda radujete v nebi?‘ spýtal som sa. – ‚Ach,...! Ale veď to nie je možné ani vypovedať! O nebeských radoostiach sa človek nedozvie, pokiaľ nezomrie a nespojí sa so svojim Stvoriteľom. Radujeme sa z Boha! To je všetko.‘

Dominik i ostatní chlapci mali na sebe snehobiely odev s červeným pásom. A pochopil som, že červený pás je symbolom veľkých obetí, ťažkých sebazáporov, ba takmer mučeníctva, podstúpeného za záchranu čistoty. Pre zachovanie čistoty pred Bohom by boli ochotní obetovať život, keby to vyžadovali okolnosti. Bol znakom kajúcnosti, ktorá dušu očisťuje od vín. Belosť a lesk šiat boli znakom krstnej nevinnosti, ktorú si zachovali.

Prebral som sa z úžasu a obdivoval som krásu Dominika Savia. – ‚Len sa rýchlo spýtaj, čo sa chceš dozvedieť! Čas beží a niet ho veľa ani na náš rozhovor; potom ma už nebudeš vidieť,‘ povedal. – ‚Povedz mi niečo o našej kongregácii,‘ zvolal som. ‚Urobil som všetko, čo bolo v mojich silách?‘ Nato Dominik odpovedal: ‚Vidíš tam dolu to nespočetné množstvo mladých?‘ – ‚Vidím, koľko ich je a akí sú šťastní!‘ – ‚To všetko sú tí, ktorí prostredníctvom teba dosiahli spásu,‘ pokračoval. ‚Spočítaj ich, ak môžeš. Avšak bolo by ich o milióny viac, keby si mal viac viery a dôvery v Pána Boha.‘ Povzdychol som si, nevediac, čo odpovedať na túto výčitku, no hneď som si zaumienil, že sa v budúcnosti vynasnažím mať viac viery a dôvery.

‚*M*ôj drahý Savio, povedz mi, čo ťa najviac blažilo v hodine smrti?‘ spýtal som sa ešte. – ‚Čo myslíš, čo to mohlo byť?‘ odpovedal mi. – ‚Azda to, že si si uchoval čnosť čistoty?‘ – ‚Nie, nielen to.‘ – ‚Azda to, že si mal spokojné svedomie?‘ – ‚Je to dobrá vec, ale ešte nie najlepšia.‘ – ‚Tešila ťa azda túžba po nebi?‘ – ‚Ani to nie.‘ – ‚Čo teda? Azda poklady dobrých skutkov?‘ – ‚Nie, vôbec nie.‘ – ‚Tak čo ti teda prinieslo najviac útechy v hodine smrti?‘ spýtal som sa zmätený, že som nemohol uhádnuť, čo si myslí. Odpovedal mi: ‚To, čo ma posilňovalo v poslednej hodine najviac, bola pomoc mocnej Matky Spasiteľa, ktorá je nanajvyššou hodnou našej lásky! Povedz to aj svojim synom, aby ju neprestávali vzývať, pokiaľ žijú.‘“

PRAMEN: P. Hermann Maria Dobler SDB, Das Leben eines wahren Ideals - Dominikus Savio, Offsetdruck Gerhard Thurnher KG Rankweil, 2. Auflage 1984, S. 88-96

Mojím povolaním v nebi bude ...

Hlavne svätí nám ukazujú, že po smrti nás očakáva život v plnosti. Avšak až potom, keď prešli z putujúcej do oslávenej Cirkvi, sa začala ich najväčšia aktivita. Nielen svätým, ale predovšetkým našim príbuzným, deťom a manželským partnerom, ktorí už velebia Boha vo večnosti, nič tak veľmi neleží na srdci, ako to, aby pomáhali členom svojej rodiny a ochraňovali ich. A tak sa nebo približuje k zemi, je nám na dosah.

*A*ko zmiernu obeť prežívala **svätá Terezka Ježiškova** na sklonku života ťažkú skúšku viery a často si kládla otázku, či vôbec existuje nebo. Občas jej Boh daroval záblesk svetla, v ktorom raz povedala: „Verím, áno, cítim, že existuje nebo a že toto nebo je zaplnené dušami, ktoré ma milujú a považujú ma za svoje dieťa.“ Týmto spôsobom nanovo posilnená, statočne vydržala, zbierala svoje utrpenia ako lupienky ruží a slúbila: „Po svojej smrti zošlem dážď ruží ... Keď budem v nebi ... tam sa začne moja misia. Moje poslanie je učiť milovať Pána Boha tak, ako ho milujem ja. Ukážem dušiam svoju malú cestu. Svoje nebo chcem stráviť tým, že budem robiť na zemi dobro. Vrátim sa. Zostúpim. Aká nešťastná by som bola v nebi, keby som nemohla robiť malé radosti na zemi tým, ktorých milujem!“

*D*alšia francúzska karmelitánka a jedna z nedávnych svätorečených, **Alžbeta od Najsvätejšej Trojice**, si v posledných mesiacoch života nechala z domu priniesť sochu Panny Márie Lurdskej. Chcela, aby ju Panna Mária ako „brána do neba“ sprevádzala pri jej „vážnom prechode“. Alžbetine posledné slová, ktoré pre jej spolusestry boli dostatočne zrozumiteľné, boli: „Idem ku Svetlu, k Láske, k Životu.“

Táto skutočná učiteľka vnútornej uzobranosti plní odvetdy svoj prísľub, ktorý roztrasenou rukou napísala ceruzkou len niekoľko dní pred svojou smrťou: „Mojím povolaním v nebi bude prítahovať duše k vnútornému sústredeniu a pomáhať im vyjsť zo seba samých, aby sa jednoducho a láskyplne primkli k Bohu.“

*S*vätý **Maximilián Kolbe**, vďaka svojej úplnej odovzdanosti Panne Márii, vykonal skutočne výnimočné diela. Svojim spolubratom rád hovoril: „Na tejto zemi môžeme pracovať iba jednou rukou, lebo druhou sa musíme primknúť k Nepoškrvnenej, aby sme sami nepadli. V nebi to ale bude inak! Tam nehrozí nebezpečenstvo pošmyknutia a pádu. Potom budeme môcť vykonať ešte omnoho viac, veď budeme činní oboma rukami!“

*S*vätá **Jozefína Bakhita**, bývalá otrokyňa, ktorá je dnes patrónkou Katolíckej cirkvi v Sudáne, sa v Taliansku naučila milovať toho Boha, ktorého vytušila už ako dieťa v Afrike: „Keď som hľadela na slnko, mesiac a hviezdy, často som si vravela: ‚Kto je pánom týchto krásnych vecí?‘“ Neopísateľné trápenia, ktoré Bakhita znášala, nezatvrdili jej srdce, ale urobili ho dobrotivým a miernym. Táto neustále radostná sestra kanosiánka v agónii prosila zdravotnú sestru:

„Reľaze sú príliš tesné. Uvoľnite ich trochu, prosím!“ V duchu totiž znova prežívala strašné obdobie otroctva z čias svojho detstva. Krátko pred smrťou s humorom hovorila o svojej ceste do neba: „Idem pomaly, pomaličky v ústrety večnosti... So sebou si nesiem dva kufre: jeden obsahuje moje hriechy, druhý, omnoho ťažší, obsahuje nekonečné zásluhy Ježiša Krista. Keď sa objavím pred Božím súdom, zakryjem môj škaredý kufor zásluhami Panny Márie. Potom otvorím druhý a ukážem Nebeskému Otcovi zásluhy jeho Syna Ježiša. Poviem mu: ‚Teraz súdte to, čo vidíte.‘ Som si istá, že nebudem odmietnutá. Potom sa obrátim k svätému Petrovi a poviem: ‚Môžeš za mnou zatvoriť bránu, ja tu ostávam.‘“

V auguste roku 1968 sa svätý páter Pio zveril svojej duchovnej dcére Luigine Sinapi: „O mesiac zomriem. Nikomu to nepovedz!“ – „Ale čo budeme robiť, keď tu nebudete?“ zarazene sa pýtala svojho stigmatizovaného duchovného vodcu. „Pôjdeš pred bohostánok. V Ježišovi nájdeš aj mňa,“ odvetil jej páter Pio. Luigina Sinapi (Božia služobnica, 1916-1978) neskôr vo vízii videla, ako páter Pio odchádzal do neba: Z neba sa náhlil nespočetný zástup duší, aby privítali pátra Pia a pritom volali: „Vďaka tebe sme zachránení.“

Ziarivým príkladom kňaza bol v Taliansku v 20. storočí don Dolindo Ruotolo, priateľ pátra Pia, ktorý ho raz požehnal týmito slovami: „Celé nebo je v tvojej duši. Vždy tam bolo, je tam i teraz a bude tam po celú večnosť.“ Pútnikom z Neapola P. Pio často hovoril: „Prečo prichádzate sem? Veď v Neapole predsa máte Dolinda! Choďte k nemu, je to svätec!“ Až dodnes sa ľudia riadia touto radou, čo dosvedčuje nielen veľké množstvo úmyslov, ale aj ďakovných listov. Grazia Ruotolo, 90-ročná neter dona Dolinda, nám v júli 2017 rozprávala, že aj početní pútnici zo zahraničia, napr. z Poľska, sú veľmi rýchlo vypočutí, keď zaklopú na mramorovú dosku na hrobe jej strýka. Vedia totiž, čo napísal vo svojom duchovnom testamente, ktorý spísal ako 88-ročný: „Keď budem mŕtvy, prichádzajte na môj hrob a klopte ... Odpoviem vám! Dôverujte Bohu!“

Matky Terezy sa raz opýtali: „Máte strach zo smrti?“

Krátko sa zahľadela do očí toho, kto položil otázku, potom sa rozosmiala a povedala: „Nie, vôbec nie! Umrieť znamená vrátiť sa domov. Vy vari máte strach vrátiť sa domov k svojim drahým? Ja okamih smrti túžobne očakávam. Tam hore stretnem Ježiša a všetkých ľudí, ktorým som sa tu na zemi snažila dať lásku. Stretnem sa tam s deťmi, ktoré som sa pokúšala zachrániť a ktoré mi zomreli v náručí a považovali ma pritom za svoju matku. Stretnem všetkých chudobných, ktorým som pomohla, zomierajúcich, ktorí naposledy vydýchli v dome, ktorý som pre nich zriadila v Kalkate. Jednoducho znova uvidím všetkých tých ľudí, ktorí mi boli tu na zemi drahí a milí. Bude to teda nádherné stretnutie.“

Tvár Matky Terezy pri týchto slovách doslova žiarila, hoci takmer 50 rokov, až do svojej smrti, znášala bolestnú duchovnú temnotu. Možno práve pre toto utrpenie vyslovila nasledovné slová: „Ak by som sa niekedy stala svätou – určite budem ‚sväticou temnoty‘. V nebi budem nepretržite chýbať, lebo na zemi budem zažívať svetlo tým, ktorí žijú v temnote.“

Ešte dlho by sme mohli pokračovať s predstavovaním svätých a ich špecifickej „nebeskej misie“. Naše rozprávanie ukončíme svätou Cleliou Barbieri, ktorá „sa zhora hlási“ veľmi originálnym spôsobom. Napriek mladému veku ju všetci obyvatelia dediny Budrie v severnom Taliansku volali matka. Spolu s tromi spoločníčkami založila Kongregáciu Malých sestier Sedembolestnej Matky Božej. Mala vtedy iba 21 rokov a stala sa tak v dejinách Cirkvi najmladšou zakladateľkou rehole.

Iba o dva roky neskôr šepkala zomierajúca Clelia do ucha svojej spoločníčke Ursule: „*Odchádzam, ale nikdy vás neopustím!*“

Ešte v deň jej pohrebu sa rozhodlo jedenásť dievčat z dediny vstúpiť do spoločenstva. Sestry jej kongregácie v rôznych domoch v Európe, Afrike a Ázii dodnes veľmi často a v rôznom čase počujú nezameniteľný hlas svätej Clelie, ako sa s nimi modlí alebo spieva. Proroctvo, ktoré vyslovila na smrteľnej posteli sa znova a znova naplňa: „*Neklesajte na duchu, pretože ja odchádzam do neba, ale i napriek tomu budem stále pri vás!*“

Chcela by som Vás poprosiť, aby ste nás vzali do neba“

Pán Ježiš blahoslaví tých, ktorí nevideli, a predsa uverili. Aj my, milí čitatelia, zaiste patríme ku skupine takýchto ľudí. Avšak traja fatimskí pastierikovia, Lucia, Hyacinta a František, dostali milosť vidieť Pannu Máriu a preto bola existencia neba pre nich niečím celkom prirodzeným. Nech nás ich svedectvo posilní vo viere.

„*Odkiaľ prichádzate?*“ spýtala sa Lucia krásnej Panej pri prvom zjavení vo Fatime 13. mája 1917. „*Prichádzam z neba.*“ – „*A čo si odo mňa prajete?*“ chcela vedieť malá pastierka. – „*Prišla som vás požiadať, aby ste sem prichádzali počas šiestich nasledujúcich mesiacov vždy trinásteho a vždy v tú istú hodinu. Potom vám poviem, kto som a čo chcem.*“ A sestra Lucia neskôr napísala: „*Zjavenie Panny Márie obrátilo našu pozornosť k nadprirodzenému.*“ Práve preto jej aj hneď položila najdôležitejšie otázky, ktoré jej ležali na srdci: „*Prídem aj ja do neba?*“ – „*Áno.*“ – „*A Hyacinta?*“ – „*Aj ona.*“ – „*A František?*“ – „*Aj on; ale bude sa musieť pomodliť ešte veľa ruženecov.*“ Áno, krásna Pani z neba prišla na zem k trom pastierikom preto, aby ich poverila denne sa modliť svätý ruženec a týmto spôsobom vyprosiť koniec prvej svetovej vojny. Ale aj preto, aby sa ich v Božom mene opýtala, či sú ochotní znášať všetky utrpenia na uzmiernenie za hriechy, ktorými je Boh urážaný a modliť sa za obrátenie hriešnikov. Neskutočne náročné poslanstvo pre deti vo veku sedem, osem a desať rokov!

*K*eď Kráľovná posvätného ruženca 13. júna 1917 v dohovorenom čase opäť prišla, sľúbila, že Hyacintu a Františka onedlho vezme so sebou do neba. Toto prisľúbenie hlboko poznačilo ich detské duše a zanechalo v nich veľkú nadprirodzenú radosť. Veď ak vidieť Pannu Máriu tu na zemi bolo také nevysloviteľne krásne, aké to potom musí byť v nebi!

O mesiac neskôr, 13. júla 1917 Boh neváhal ukázať trom malým vizionárom peklo. Vo svojich *Spomienkach* Lucia píše: „*Duše, podobné priehľadným a čiernym alebo bronzovým žeravým uhlíkom v ľudskej podobe, sa vznášali v tom požiari, zmietané plameňmi... Diabli sa vyznačovali hroznými*

a ohavnými podobami odporých, neznámych zvierat...“

A ďalej vizionárka Lucia pokračuje: *„Toto videnie trvalo iba chvíľku. Vďaka nebeskej Matke! Tá nám už predtým slúbila, že nás vezme do neba, a tak si myslím, že inak by sme boli zomreli od strachu a hrôzy. Videnie pekla naplnilo Hyacintu takou hrôzou, že žiadne skutky kajúcnosti a sebazaprenia nepovažovala za náročné, len aby mohla zachrániť niekoľko duší pred peklom.“*

Istota, že prídu do neba, dodávala deťom závideniahodnú vnútornú slobodu, ktorá ich oslobodila dokonca od strachu zo smrti. Ani vyhrážky polície, že budú zaživa hodené do rozpáleného oleja, neprinútili deti k tomu, aby vyradili zjavené tajomstvo. Okresný náčelník Artur Santos, voľnomyšlienkar a zarytý nepriateľ Cirkvi, ich 13. augusta 1917 pod falošnými sľubmi uniesol a zavrel do väzenia. No všetky tri deti, nezávisle od seba, boli ochotné podstúpiť aj mučenícku smrť a radšej chceli zomrieť, než by mali prezradiť tajomstvo, ktoré im zverila Panna Mária, pretože tým by zradili aj svoje poslanie. *„Neprezrad' nikomu tajomstvo, ani keby ťa mali zabiť. Veľmi miluj Ježiša a Nepoškvrnené Srdce Márie a prinášaj veľa obiet za hriešnikov“*, kládla neskôr Lucii na srdce Hyacinta pri svojom odchode do nemocnice v Lisabone.

*D*eti sa povzbudzovali navzájom v tom, aby prinášali obety. Predovšetkým Hyacinta bola vynalievavá, pretože odkedy videla pekel, bola ochotná priniesť akúkoľvek obeť za obrátenie hriešnikov, len aby ich zachránila pred večným zatratením. Svoj obed dávala chudobným, jedla horké bukvice, šišky, alebo korienky kvetov, odriekala si vodu, zriekla sa tanca, ktorý mala tak rada, zriekla sa aj obľúbených hier a prinášala ešte mnohé iné sebazaprenia. Pre ňu už neexistovalo nič dôležitejšie na tejto zemi, len získavať duše pre nebo.

Keď František a Hyacinta ochoreli na španielsku chrípku, rozpoznavli v tom svoje povolanie obetovať sa a ako zmiernu obeť znášať bez ponosovania všetky telesné a duševné bolesti spojené s chorobou. Aká to bola veľkodušnosť!

Počas choroby, ktorá u oboch detí smerovala k smrti, rozprávala Hyacinta svojej sesternici Lucii: *„Prišla nás navštíviť Panna Mária a povedala, že si Františka čoskoro zoberie do neba. A mňa sa pýtala, či chcem obrátiť ešte viac hriešnikov. Odpovedala som jej, že chcem.“*

Františkova túžba po nebi

*M*yšlienka na smrť naháňa ľuďom – a predovšetkým deťom – vo všeobecnosti veľký strach. U fatimských detí to však bolo celkom inak. Pre nich bola smrť očakávaným a vytúženým odchodom do neba. František opakovane vyjadroval svoje želanie odísť k Panne Márii. Keď mu hovorili, že azda čoskoro opäť vyzdravie, len s úsmevom odpovedal: *„Nie!“* To všetkých hlboko dojímalo. Jeho pokojná odovzdanosť a jeho vždy láskavá povaha priťahovala mnohých návštevníkov. Deti z dediny prichádzali do jeho izby, akoby tam boli doma, alebo ho priateľsky pozdravovali cez okno, keď išli okolo. Rovnako aj dospelí, dedinčania i ľudia z blízkeho okolia sedávali často a dlho pri jeho posteli. *„Neviem, čo to ten František má! Človek sa tu cíti tak dobre, a keď vojde k nemu do izby, akoby vstúpil do kostola,“* hovorili návštevníci. Lucia nám podáva správu o rozhovoroch so svojím bratrancom, ktorý bol počas choroby aj napriek bolestiam stále veselý a spokojný. Spýtala sa ho: *„František, veľa trpíš?“* – *„Dost, ale to nič. Trpím, aby som potešil Krista Pána; a potom, onedlho pôjdem do neba.“*

Niekoľko dní pred smrťou povedal Lucii: „Počuj, je mi veľmi zle; nebude to dlho trvať a pôjdem do neba.“

Lucia, ktorá vedela, že jej ešte bola zverená úloha na zemi, prosila: „Dávaj pozor, aby si sa nezabudol veľa modliť za hriešnikov, za Svätého Otca, za mňa a za Hyacintu.“

Ale František si nebol celkom istý, či bude môcť verne splniť toto jej želanie: „Áno, budem sa modliť. Ale popros o to radšej Hyacintu, pretože sa bojím, že keď uvidím Spasiteľa, na všetko zabudnem. A potom, ja ho chcem radšej utešovať.“

Deň pred smrťou bolo Františkovi veľmi zle. Lucia a Hyacinta strávili takmer celý deň pri jeho lôžku. Pretože sa už sám nemohol modliť, prosil, aby sa modlili ruženec za neho. Potom povedal svojej sesternici Lucii: „V nebi mi určite bude za tebou smutno. Aké by to bolo krásne, keby tam Panna Mária aj teba skoro vzala!“ – „Ak pôjdeš túto noc do neba, nezabudni tam na mňa! Počuješ?“ – „Nezabudnem, neboj sa!“ odpovedal. Potom chytil Luciinu pravú ruku, dlho ju silne stískal a díval sa na ňu so slzami v očiach. „Tak dovidenia v nebi, František! Dovidenia v nebi!“

Nasledujúci deň, v piatok 4. apríla 1919, volal František svoju matku. „Chcel by si niečo, František?“ – „Nič! Ale pozri, mama, aké krásne svetlo je pri dverách! Aké nádherné svetlo!“ stále opakoval. A o chvíľu neskôr: „Teraz ho už nevidím.“ Jeho matka svetlo nevidela, ale stala sa svedkom, ako jej desaťročný syn s nebeským úsmevom a bez smrteľného boja prešiel do večného života. Bolo presne 22.00 hodín.

Hyacintin odchod do neba

Môžeme len s úžasom ďakovať Bohu za to, čo vykonal v týchto detských dušiach. O Hyacinte vypovedala sestra Lucia: „Bola dieťaťom len podľa rokov, o to viac dokázala rozvíjať čnosti a ukazovať Bohu a Panne Márii svoju lásku prostredníctvom obety. Je obdivuhodné, ako si osvojila ducha obety a modlitby, ktoré nám Panna Mária tak naliehavo odporúčala. Vysoko si vážim jej svätosť.“ Dokonca aj svätý Ján Pavol II. sa počas blahorečenia Františka a Hyacinty 13. mája 2000 v kázni poďakoval tomuto dievčatku, o ktorom bol presvedčený, že ho z neba počuje: „Moja vďačnosť patrí aj blahoslavenej Hyacinte za obety a modlitby, ktoré prinášala za Svätého Otca, ktorého videla tak veľmi trpieť.“

V ten istý deň, keď ochorel František, prejavili sa znaky španielskej chrípky aj u Hyacinty. To následne vyvolalo hnisavý zápal pľúc, takže ju museli previezť do nemocnice v meste Vila Nova de Ourém. Na hrudi sa jej vytvorila veľká rana, ktorú bolo nutné každý deň preväzovať. Aj v čase silnejúcich bolestí sa často s Luciou rozprávala o svojich pocitoch: „Tak rada trpím z lásky k Ježišovi a Márii, aby som im urobila radosť! Oni majú veľmi radi tých, ktorí trpia za obrátenie hriešnikov.“

Po niekoľkých týždňoch sa síce mohla opäť postaviť na nohy, ale bola veľmi zoslabnutá. Nerozprávala už o ničom inom, len o modlitbe ruženca a o prinášaní obiet za hriešnikov. Jedného dňa Lucii povedala: „Panna Mária mi povedala, že pôjdem do Lisabonu, do inej nemocnice, že už neuvidím ani teba, ani svojich rodičov. Budem tam veľa trpieť a nakoniec tam aj zomriem. Nemám sa však báť, príde po mňa a vezme si ma do neba.“

21. januára 1920 priviedla pani Martová svoju dcéru do Lisabonu. „Rozlúčka bola srdcervúca,“ opisuje Lucia. „Dlho ma držala okolo krku a plačúc mi povedala: „Už sa nikdy neuvidíme. Veľmi sa za mňa modli až do chvíle, keď pôjdem do neba. Potom tam hore budem ja prosiť za teba.““

Hyacinta mala len deväť rokov. Celkom sama a vo veľkých bolestiach mala zomrieť v nemocnici. Všetko chcela vedome prijať, aj tú najväčšiu obeť, že bude zomierať sama, bez prítomnosti svojej pozemskej mamy, ktorá by bola pre ňu veľkou útechou.

*K*eď pani Martová musela odísť a nechať ju samotnú, bolesť jej takmer zlomila srdce. No na smrť chorá Hyacinta, posilnená veľkou milosťou, dokázala potešovať všetkých, ktorí k nej prichádzali; aj svoju vlastnú mamu, ktorá po Františkovej smrti strácala v nej už svoje druhé dieťa. Hyacinta ju veľmi chcela presvedčiť o tom, že jej odchod nie je stratou: „*Nebud' smutná, mamička, idem do neba. Tam sa budem za teba veľa modliť.*“ Keďže teraz bola už skutočne celkom osamotená a veľmi trpela, Panna Mária navštívila toto svoje dieťa naposledy ešte 17. februára: „*Slúbila mi, že čoskoro príde, aby si ma vzala. Oslobodí ma aj od všetkých bolesti.*“ V piatok 20. februára 1920 zomrela pokojne, bez smrteľného zápasu. Jej zomieranie dosvedčuje to, čo povedala Lucia v rozhovore s pátrom Augustínom Fuentes:

„*Diabol sa všemožne snaží, aby nás uviedol do roztržitosti a vzal nám chuť modliť sa. Najväčším a najnaliehavejším želaním Panny Márie však je, aby sme jej každodennou modlitbou ruženca pomohli zachraňovať duše. Tak budeme mať nielen Máriinu mimoriadnu ochranu pre telo a dušu, ale aj dobrú hodinu smrti, v ktorej – držiac sa jej materinskej ruky – bez ťažkého smrteľného boja pokojne prejdeme do večnej slávy. Už len pre túto istotu by každodenný ruženec určite stál za to.*“
Od 1. mája 1951 odpočívajú telesné pozostatky malej Hyacinty, podobne ako aj Františkove, v Bazilike vo Fatime. Až do dnešného dňa je Hyacintino telo neporušené. Po Františkovi sa zachoval jeho ruženec s drevenými perlami, ktorý mu dali do hrobu.

Pomáhajú nám z neba

*L*en čo sa dostali fatimské deti do neba, hneď sa na zemi prejavila ich pomoc. Aktuálnym a Cirkvou potvrdeným zázrakom je ten, ktorý viedol k svätorečeniu detí 13. mája 2017. Ide o uzdravenie Lucasa Maeda de Oliveira z diecézy Campo Mourao v štáte Paraná v Brazílii.

3. marca 2013 sa 5-ročný chlapec hral v dome starého otca, pričom vypadol z okna z výšky vyše šesť metrov. Pri páde si vážne poranil hlavu a mozog. Časti mozgu boli nezvratne poškodené a nebola nádej, že by sa chirurgickým zákrokom dalo niečo zachrániť. V bezvedomí a v nebezpečenstve smrti bol prevezený do nemocnice, kde ho lekári okamžite operovali. Otec chlapca sa s prosbou o príhovor obrátil na blahoslavené fatimské deti. Ešte v tú noc sa rodina dieťaťa a spoločenstvo karmelitánok, žijúcich v prísnej klauzúre, ku ktorým sa dostal tento naliehavý úmysel, modlili k blahoslaveným fatimským pastierikom za uzdravenie Lucasa bojujúceho o život.

Rozsah poškodenia mozgu bol závažný. Lekári počítali s tým, že v najlepšom prípade bude žiť v kóme s ťažkým neurologickým poškodením. V skutočnosti však mohol tento chlapec už po niekoľkých dňoch nemocnicu opustiť úplne zdravý, bez ďalších terapeutických zásahov a bez porúch vnímania. 2. februára 2017 lekárska rada Kongregácie pre kauzy svätých jednoznačne konštatovala, že jeho náhle uzdravenie je lekárske nevysvetliteľné. František a Hyacinta z neba pomohli tak, ako to často robili už tu na zemi, keď ich niekto o niečo prosil. Oni sú teda stále pri nás!

Prameň: Spomienky sestry Lucie, Fatima, Portugalsko, február 2009, 2. vydanie

Len hosťom na tejto zemi

*Aké pravdivé je to, že na druhý svet si so sebou nič nezoberieme!
Aj tá najnepatrnejšia pripútanosť k iným ľuďom
či k veciam, čo nás ako neviditeľné vlákno viaže k zemi,
musí byť uvoľnená skôr, ako nás Boh bude môcť obdať celou svojou slávou.
Mladý španielsky trapistický mních Rafael Arnáiz Barón (1911 – 1938)
nám ukazuje, akú slobodu a pokoj prináša človeku rozhodnutie,
keď už v tomto živote nastúpi na náročnú cestu postupného opúšťania pozemských vecí.*

*R*afael to v živote mohol dosiahnuť ďaleko. Prijemným humorom, radostným a pozorným správaním, ako aj celkovou príťažlivosťou si tento mladý muž získal všeobecné sympatie. Geniálne umelecké nadanie predpovedalo tomuto študentovi architektúry úžasnú kariéru. Z jeho spoločenského vystupovania sa nedalo hneď vytušiť jeho vnútorné smerovanie. Rafaelov vnútorný život bol natoľko naplnený hlbokou túžbou po Bohu, že svoj pozitívny vplyv na ľudí využíval na to, aby kamarátov, ako aj svoju vlastnú hlboko veriacu rodinu upriamil na Boha. „*Bolo zjavné, že sme ho všetci radi počúvali,*“ dosvedčuje jeho brat Luis Fernando. „*Nikdy nám nešiel na nervy, hoci vždy znova začínal tú istú tému: Boh.*“

Odkedy ako 19-ročný navštívil trapistické opátstvo San Isidro de Dueñas, mal už len jedno prianie: stať sa trapistom! Tam v kláštore, pod dohľadom Vládkyne neba a v mlčaní mníchov našiel Rafael svoj pozemský raj, kde neboli potrebné slová, aby si ľudia rozumeli a žili vo vzájomnej láske. V okruhu jeho priateľov a známych z vyššej spoločnosti to vyvolalo údiv, keď sa Rafael rozhodol zameniť všetok komfort a pohodlie svojej majetnej rodiny za chudobu jedného z najprisnejších rádov sveta a vzdať sa sľubnej budúcnosti tým, že vstúpil do trapistického kláštora. No on si bol vedomý: „*Boh nám dáva všetko a my hneď nazývame obetou aj to málo, čo sa mu rozhodneme dať... Skutočnou obetou by pre mňa bolo zostať naďalej pripútaný k tejto zemi.*“

Mal spoločenskú a veselú povahu, a preto bolo veľmi ťažké zrieknuť sa spoločnosti mnohých ľudí, náklonnosti mnohých priateľov, no predovšetkým svojich skvelých rodičov. Ale Rafaelov názor bol: „*Kresťania sa nelúčia. Boh je ich cieľ a u neho sa všetci opäť zídeme na celú večnosť. Čo je proti tomu niekoľko rokov? Nič! Zdajú sa nám dlhé len preto, že sme netrpezliví.*“ Tak sa trapistický kláštor, do ktorého v roku 1934 ako 23-ročný vstúpil, stal pre jeho dušu a pre jeho povahu miestom šťastia, ale aj „*očistcom na zemi, kde sa môžem očisťovať a posväcovať.*“ Spolu s bielym rehoľným habitom dostal meno brat Mária Rafael

Za štyri roky štyrikrát prosil o prijatie

„V kláštore máme my trapisti jednu útechu, ktorú svet pozná len veľmi málo: Tu v Božom dome a ďaleko od hluku ľudí citelným spôsobom zažívame, aké krátke trvanie má to, čo sa deje v priebehu času. ... Trapistického mnícha už netrápi to, čo bolo... To, čo je pre svet koncom, je pre mnícha začiatkom.
Všetko prichádza, všetko zaniká..., len Boh zostáva naveky.“

*C*esta, ktorou ho Boh teraz viedol, je jedinečná. Tomu, kto nerozumie pôsobeniu milosti v duši milujúcej Boha, sa však môže javiť ako rozporuplná. Ale pre Rafaela bolo v určitom zmysle priam

nevyhnutné, aby v bolestivých skúsenostiach zažil, že je „bez domova“, len aby počas krátkych štyroch rokov mohol dozrieť do obdivuhodnej svätosti. Tak Boh dopustil, že tento mladý muž už po štyroch mesiacoch v milovanom kláštore ťažko ochorel na cukrovku. Pre všetkých to bola veľká bolesť, keď musel opátstvo opustiť. „*Myslel som si, že zomriem od žiaľu.*“

Vo veľkej temnote, predsa však ochotne, sa Rafael odovzdal do Božích rúk. „*Človek sa pýta: Pane, prečo to robíš? A Ježiš akoby hovoril: ‚Dôveruj mi! Ste ako deti. Aby ste vošli do kráľovstva môjho Otca, nemôžete ísť sami ani nedokážete druhým ukazovať cestu. Ja vás povediem. Nasledujte ma, aj keď je to proti vašim plánom.‘*“ Po ťažkom roku mimo kláštora, hneď, ako sa zlepšil jeho zdravotný stav, požiadal takmer 25-ročný Rafael opätovne o prijatie do kláštora.

O šesť mesiacov neskôr, v lete 1936, vypukla v Španielsku občianska vojna. Aj Rafael bol povolaný do armády a po druhýkrát musel opátstvo opustiť. Nebol však uznaný za zdravotne spôsobilého vykonávať vojenskú službu, a tak sa mohol čoskoro vrátiť späť do kláštora. Teraz ešte lepšie pochopil: „*Čo na tom záleží, či sme prví alebo poslední, ak miesto, ktoré na zemi zaujmeme, je to, ktoré pre nás vybral Pán? Prijmime ho ochotne! Milujme svoje miesto na zemi, lebo je to Božia vôľa! ... Je to pominuteľné miesto a nemá žiaden význam pre večnosť, ktorá je našou skutočnou domovinou, večnosť s Bohom.*“

Rafaelov mimoriadny kríž, ktorý ho čoskoro mal priviesť do večnosti, bola jeho choroba. Sprevdzaná ťažkými stavmi slabosti stále postupovala, až vo februári 1937 musel nanovo odísť z kláštora, aby mu v domácom prostredí mohla byť poskytnutá lepšia starostlivosť. „*Je to už tretíkrát, čo odkladám môj reholný habit a obliekam si civilné šaty ... aj teraz však vidím Božiu ruku veľmi zreteľne...*“ Po desiatich mesiacoch strávených vo svojej rodine poprosil Rafael aj po štvrtýkrát o prijatie do kláštora San Isidro. Veľmi dobre vedel, že ho tam čaká samota ošetrovne. Vedome však priniesol túto obeť za Španielsko, kde v tom čase zúrila krvavá občianska vojna.

*N*a Veľkonočnú nedeľu 1938, krátko pred blížiacou sa smrťou, mu opät ako prejav svojej veľkej úcty, odovzdal mníšsky habit trapistov.

V ten deň napísal 27-ročný Rafael svojmu bratovi Leopoldovi list. Opisuje v ňom malý obrázok, ktorý sám namaloval a ktorý mu posielal: „*Zobrazuje mnícha, ktorý z vysokej skaly pozoruje svet. A keďže dychtí po Božej láske a napĺňa ho túžba po nebi, nemôže inak, ako zvolať: Cudzincom a pútnikom som na zemi! Najmilší Leopoldo, či chceme, alebo nie, skutočne sme pútnikmi. Prečo by sme si tu mali stavať príbytok? Na túto zem, do ktorej hlúpi ľudia vkladajú svoje nádeje, na ktorej bojujú svoje vojny a do ktorej chamtivo ukrývajú svoje pominuteľné a úbohé poklady, pozerajme tak, ako ten malý mních na obrázku. Brat môj, šťastný je ten, kto sám seba naozaj považuje za cudzinca vo svete a sníva len o Bohu a o svojom skutočnom domove. Jeho život bude plynúť v pokojnom odovzdaní, pretože pokoj nachádza len to srdce, ktoré je odpútané od všetkého.*“ To bol posledný list rodine, pretože Rafael bol v cieľi. „*Neváhaj, Pane, tvoj sluha Rafael má naponáhlo, chce byť pri tebe a uvidieť Máriu!*“

Prameň: Nur Gast auf Erden? Rafael Arnáiz Barón. Mystiker und Mönch, Erstmalige deutsche Gesamtausgabe seiner Schriften, Bernardus-Verlag, Langwaden

26. apríla 1938, deväť dní po Veľkej noci,
s úsmevom na perách odišiel do večnej vlasti mladý brat Mária Rafael z Kastílie.
11. októbra 2009 ho pápež Benedikt XVI. v Ríme svätorečil.

„Pane, neprosím Ťa o nič, pretože mám všetko, a to všetko si Ty!“

Pomýlili ste sa niekedy?

*Každý z nás sa už aspoň raz ocitol v situácii,
keď bol konfrontovaný s otázkou: „Skutočne existuje nebo?“
Možno to bolo pri zomierajúcom, v rozhovore s kolegom v práci
alebo so susedom, prípadne pri inej príležitosti.
V našej spoločnosti, v ktorej kresťanstvo slabne,
sa o živote po smrti a aj o existencii neba stále viac pochybuje.
To bolestne zažil aj páter Richard Pühringer,
keď ho v roku 1982 zavolali k istému zomierajúcemu. Sám o tom píše.*

V nemocnici som navštívil jedného môjho žiaka a chcel som práve opustiť klinku, keď sa v tom momente rozběhla za mnou jedna reholná sestra a spýtala sa ma, či by som mal čas vyslúžiť sviatosť pomazania chorých. Osemdesiatročný muž, o ktorého išlo, sa podľa lekárov nemal dožiť nasledujúceho rána. Dcéra chorého preto prosila, aby zavolali kňaza. Sestra dodala, že tento muž nechce mať s Bohom, Cirkvou a ani s vierou nič spoločné, a preto je celkom možné, že ma odmietne. „Ste aj napriek tomu ochotný ísť k nemu?“ neisto sa ma spýtala. „Áno, prečo nie, čo sa mi môže stať? V najhoršom prípade ma pošle preč.“

Keď som vošiel do izby zomierajúceho a on vo mne spoznal kňaza, jeho prvá reakcia bola: „Už prišiel môj čas?“ Čo som mu mal na to povedať? „Kedy nadíde človeku jeho čas, to vie len Boh sám,“ povedal som. – „V neho aj tak neverím. Keď je koniec, je koniec!“ Priateľsky som mu povedal: „To je ten rozdiel medzi nami dvoma; ja verím v Boha a v to, že smrťou sa život nekončí. Existuje ďalší život, existuje nebo, očistec a existuje aj peklo.“

Skoro hodinu som sa pokúšal anjelskými jazykmi chorému vysvetliť pravdy a krásy našej viery. Výsledok bol taký, že on od svojho presvedčenia neustúpil ani o milimeter. – „Boh neexistuje a smrťou sa všetko končí!“

V nútorne som sa utiekal k Duchu Svätému, k Panne Márii a k anjelom strážcom, aby mi pomohli a aby som nemusel opustiť nemocnicu bez udelenia sviatosti pomazania chorých práve tomuto človeku. Po mojom dlhom bezúspešnom snažení som chorému dal jednu otázku: „Pomýlili ste sa v živote niekedy?“ Bol úprimný: „Áno, už veľakrát.“ – „A čo ak sa mýlite aj v tejto rozhodujúcej hodine? Tvrdíte, že Boh neexistuje, ale čo ak predsa len existuje? Hovoríte, že neexistuje ani nebo, a čo keď predsa len existuje? Ani očistec, ani peklo – no čo ak predsa len existujú? Dávam vám takúto ponuku: Vyspovedám vás, dám vám pomazanie chorých, udelím vám odpustky pre zomierajúcich a dám vám sväté prijímanie. Ak po smrti skutočne nič nie je, nič ste nestratili. Ak ale niečo je, tak ste všetko získali!“

Tu sa starý muž rozplakal a povedal: „Už neviem, ako sa spovedá; moja posledná spoveď bola pred birmovkou.“ S mojou pomocou si potom urobil peknú generálnu svätú spoveď, prijal pomazanie chorých, odpustky pre zomierajúcich a samého Spasiteľa. Po svätom prijímaní ma chytil za ruku a spýtal sa: „Pán páter, mohli by ste sa so mnou ešte pomodliť?“ – „Áno, rád. Poznáte modlitbu Otče náš?“ – „Nie!“ – „Zdravas?“ – „Nie.“ A tu sa začal sám modliť:

„Ježiško, príď ku mne, urob zo mňa poslušné dieťa. Moje srdce je malé, nikto doň nesmie vstúpiť; iba ty, môj najmilší Ježiško. – Takto sa naša mama modlievala s nami deťmi.“

Potom mi rozprával, že jeho matka celý život bojovala za jeho obrátenie. Jej posledným prianím na smrteľnej posteli bolo, aby sa jej syn zmieril s Bohom a s Cirkvou. A Pán vypočul jej prosby. Počas nasledujúcej noci – už obrátený a zmierený s Bohom – opustil túto zem.

Páter Richard Pühringer je misionárom z Kongregácie Najdrahšej Kristovej krvi a toho času žije v Kufsteine v Tirolsku, kde dáva duchovné cvičenia a venuje sa pútnikom.

Idem na lepšie miesto

Či odsúdený vrah Sedley Alley z USA mal možnosť vo svojej cele spoznať Denníček svätej sestry Faustíny a do akej miery ona prispela k tomu, že odchod tohto násilníka z pozemského sveta bol kresťanský, sa azda dozvieme až „tam hore“. Jedno je však isté: Aj takémuto človeku, ktorý bol až na dne hlbokej priepasti svojej úbohosti, boli adresované Ježišove slová z Denníčka sv. Faustíny. Sú to slová plné útechy: „*Moje milosrdenstvo je väčšie ako tvoja úbohosť a úbohosť celého sveta. Kto môže zmerať moju dobrotu? Kvôli tebe som zostúpil z neba na zem, kvôli tebe som dovolil, aby ma pribili na kríž... Tvoja úbohosť utonula v priepasti môjho milosrdenstva. Načo by si mala so mnou viesť spor o svoju úbohosť? Urob mi radosť tým, že mi odovzdáš všetku svoju biedu a celú svoju úbohosť, a ja ťa naplním pokladmi milostí.*“ K tomuto šťastnému koncu však došlo až na sklonku Sedleyho života, pretože tento človek patril v pravom slova zmysle k tým robotníkom v Pánovej vinici, ktorí prišli pracovať až v poslednej hodine.

V roku 2000, krátko po Nedeli Božieho milosrdenstva, v severoamerickom Nashville v oddelení s vysokým stupňom ochrany, kde sa nachádzali odsúdení na trest smrti, navštívila naša sestra Michaela piatich väzňov a priniesla im obrázok *Matky všetkých národov* s modlitbou. Priamo v cele, nie cez nepriestrelné sklo a mikrofón, ako sa to zvyčajne robí pri návštevách väzňov, sa mohla s každým jednotlivo osobne porozprávať.

„Hneď pri vstupe sa ma dotkli dve skutočnosti: Na jednej strane mi bolo, akoby som vstúpila do pekla, no zároveň sa mi zdalo, akoby som doslova mohla uchopiť Božie milosrdenstvo. Sedley, jeden z piatich odsúdených, počúval vraj vnútorné hlasy, a keď rozprával, dalo sa rozoznať šesť rôznych zvukov, čo bolo veľmi nepríjemné. Aj jeho násilný trestný čin, na ktorý som sa, vďaka Bohu, spýtala až po návšteve, bol takmer démonický. Teraz tu však sedel predou mnou mlčky ako baránok. Nedokázal sa mi pozrieť do očí. Stal sa mojím duchovným dieťaťom, za ktoré som sa začala modliť a na ktoré som už viac nemohla zabudnúť.

Až o päť rokov neskôr, bolo to počas adventu, sa mi opäť naskytla príležitosť navštíviť mojich piatich „priateľov“. Napriek tomu, že sme si so sebou do väzenia nesmeli nič zobrať, mala som tentoraz veľké prianie priniesť kandidátom smrti obraz *milosrdného Ježiša*. Dôverovala som jeho prisľúbeniu: „*Veľkosť tohto obrazu nespočíva v kráse farby..., ale v mojej milosti. Sľubujem, že duša, ktorá bude tento obraz uctievať, nezahynie. Sľubujem jej tiež víťazstvo nad nepriateľmi už tu na zemi, ale najmä v hodine smrti. Ja sám ju budem chrániť ako svoju slávu.*“

Je pravda, že u Sedleyho nešlo o dobrovoľnú smrť, no s blížiacou sa popravou bol už zmierený. Po mojej návšteve mu jeho právnik chcel darovať Bibliu, ale Sedley mu pokojne povedal: „*Nie, to nepotrebujem, mám predsa obraz, ktorý mi darovala sestra.*“ Áno, od prvého momentu nosil veľký obrázok milosrdného Ježiša vždy vo vrecku nohavíc. Veľmi často sa naň pozeral, až jedného

dňa povedal: „*On sa na mňa zakaždým tak pozrie, že som pochopil, aby som sa dal pokrstiť.*“ Dá sa to prirovnať k zázraku, že Sedley, ktorý bol vrahom, prijal na Veľkú noc v roku 2006 sviatosť krstu. Prípravu absolvoval s duchovným správcom väznice. Len o dva mesiace neskôr bol tento päťdesiatnik po 21 rokoch väzenia popravený smrtiacou injekciou.“

Posledné slová Sedley Alleyho:

„Neplačem kvôli sebe, ale kvôli tým, ktorých tu zanechám. Idem na oveľa lepšie miesto, kde nájdem a spoznám pravý pokoj. Čo ma trápi a znepokojuje, sú všetci tí, ktorých opustím. Tento svet je surový a svetlo v ňom je mútne. Tam, kam idem, je všetko plné svetla. Svet je veľmi tvrdý. Chýba mu súcit a láska. Tam, kam idem, je plnosť lásky, súcitu a odpustenia. To najdôležitejšie, čo chcem povedať svojim deťom, rodine a priateľom, je toto:

Nájdite pokoj a šťastie. Žite dlhý život plný lásky, odpustenia a nádeje. Mocne sa upínam na myšlienku, že moje deti, moja rodina a moji priatelia i tí, ktorí ma nenávidia, nájdu Boží pokoj, ktorý prevyšuje všetko chápanie. To, čo tu bolo usmrtené, je iba moje telo. Telo, ktoré bolo úplne vysilené, unavené a pripravené na oddych. Čo sa v skutočnosti stalo, je, že môj duch mohol odísť domov, aby bol u nášho Pána. Modlím sa až do posledného dychu môjho života za tento svet. Odpúšťam všetkým, ktorých tu zanechám.“

*M*ôžeme si byť istí, že náš milovaný Svätý Otec Ján Pavol II.
je dnes v okne domu nebeského Otca,
vidí nás a žehná nás. Áno, Svätý Otče, udeľ nám požehnanie.
My zverujeme tvoju drahú dušu Božej Matke, tvojej Matke,
ktorá ťa každý deň viedla
a teraz ťa vovedie do večnej slávy svojho Syna,
Ježiša Krista, nášho Pána.

Z kázne Jozefa kardinála Ratzingera
na pohrebe sv. pápeža Jána Pavla II. 8 apríla 2005 na Námestí sv. Petra